

Christian Garcin

Desapareixen dones

Una novel·la de Chen Wanglin
traduïda del francès per David Ilig

CLUB EDITOR
BARCELONA

Des femmes disparaissent
© 2011 by Editions Verdier

1^a edició: desembre del 2011

© de la traducció: David Ilig
© d'aquesta edició: Club Editor 1984, s.l.
Carrer Pujades, 74-80 — 08005 Barcelona
www.clubeditor.cat

ISBN: 978-84-7329-163-7
Dipòsit legal: B.39.628-2011
Imprès a Novagràfik, de Montcada i Reixac

Tots els drets reservats.
Prohibida tota forma de còpia.

Per a Gérard Bobillier
Per a Liliane Dutrait

—¡És una nena! —va dir el metge.

En sentir la notícia, l'home va quedar esmaperdut un moment i tot seguit es va posar a plorar i a lamentar-se com una dona, tot repetint:

—¡Zhou Jinhua! ¡Zhou Jinhua! ¡No ets bona per a res! ¡Ara sí que m'has mort!

L'home es va alçar i va entrar vacil·lant a la sala de parts. En va sortir al cap d'una estona amb un paquet a les mans i es va quedar dret al llindar de la porta.

—Doctor, si trobés algú que la vulgui...

—Treu-t'ho del cap i endu-te-la a casa —va dir el metge, furios—. Quan tingui divuit anys la vendràs per 10.000 iuans.

MO YAN, *La melopea de l'all paradisiac*

Chen Wanglin és un jove xinès (nascut el 1983) que viu a Pequín. Escriu tota mena d'històries, que no sempre acaba.

Aquest relat li ha estat inspirat pel detectiu privat Zhu Wenguang, anomenat Zuo Luo, o Zorro.

També és un dels personatges de la novel·la *La pista mongola* (Verdier, 2009) i autor de relats juvenils: *A les ribes del llac Baikal* (L'École des Loisirs, 2011).

Nota del traductor: la majoria d'antropònims i de topònims xinesos d'aquest volum han estat ortografiats d'acord amb el text original francès, que segueix el sistema de transliteració romànica de la llengua xinesa anomenat pinyin, adoptat per la República Popular de la Xina el 1958, per l'Organització Internacional per l'Estandardització (ISO) el 1982 i pel govern de Tàiwán el 2009. Només en els casos en què existeix una adaptació diferent al català ja consolidada s'ha optat per utilitzar-la en benefici d'una millor comprensió, per exemple escrivint Mao Tse-tung, en lloc de Mao Zedong, Xangai en lloc de Shanghai o Iang-tsé en lloc de Yangze. S'han mantingut igualment les alternances ja presents en el text original entre formes pinyin i altres formes tradicionals, per exemple en el binomi Pequín-Beijing.

PRÒLEG

No hi havia pany. Shangong Lu, número 323, era la bona adreça; si més no era la que li havia donat en Bec d'ànec dos dies abans. La porta de ferro rovellat s'obrí amb un grinyol, no gaire fort. El cor de la nit bullia de calor. Una mica més lluny, l'avinguda del Poble anava atapeïda de vehicles pesants que roncaven i expel·lien unes pudors negroses. El soroll arribava fins a l'interior d'aquells carrerons deserts, obscurs i rònecs, flanquejats per uns edificis d'un blanc dubtós, construïts probablement a corre-cuita a la dècada dels setanta. Però era un soroll sord, que no arribava a imposar-se al brogit de les desenes de motors d'aire condicionat repartits regularment entre cada finestra de cadascun dels miserables edificis del carrer, ni a l'enganxós magma musical que sortia del karaoke Nyyrikki, situat uns metres més enllà, les llums del qual, d'un blau metàl·lic, il·luminaven de manera intermitent la vorera i part de l'edifici del davant. El soroll de la porta interrompé l'activitat d'un gat enfilat sobre una pila de bosses d'escombraries esventrades d'on venia una pudor d'oli ranci i de verdures podrides que la calor accentuava. Va veure un home dret davant la porta, el fità un moment i, convençut que no representava cap amenaça imminent, va continuar el seu escorcoll minuciós.

Shangong Lu, li havia dit en Bec d'ànec dos dies abans, no et pots equivocar, és la segona a la dreta i després la segona a la dreta una altra vegada després de la rotonda amb flors de l'avinguda del Poble pujant cap al nord.

¿I la noia? havia demanat Zhu Wenguang.

En Bec d'ànec havia deixat la cervesa sobre la taula i va rotar.

¿La noia, què?

Llavors va fer una llarga pipada al cigarret sense deixar de mirar en Wenguang. Eren al seu punt de trobada habitual, el cafè Bembo, un bar amb aire condicionat i ple de fum, en un subsòl, regentat per una europea anomenada Misra Samjak, en una de les avingudes radials que surten del gran teatre de Sun Yat Sen, a Guangzhou. Aquella tarda la calor era especialment xafogosa i sufocant: els pocs viants que s'aventuraven fora dels pisos o dels despatxos amb aire condicionat quedaven esclafats per una llosa asfixiant i humida, com els paramecis sota la placa de vidre del microscopi.

En Bec d'ànec odiava la calor i la humitat. Venia de Buriàtia i el seu nom real era Tsogol Dordjé. Però aquest nom impronunciable aquí i els seus llavis molsuts li havien valgut el malnom que arrossegava des de feia anys. Zhu Wenguang sospitava la raó per la qual havia vingut a viure a Guangzhou: una història de dones; en tot cas és el que havia deduït de diversos indicis dispersos en els monòlegs d'en Bec d'ànec. Però en realitat en Wenguang no era ni tafaner ni xerraire i sobretot se'n fotia completament de les raons per què en Bec d'ànec havia marxat de Buriàtia per anar al sud de la Xina. Fos com fos, en Bec d'ànec coneixia moltíssima gent, tant a la policia com entre els pagesos, la gent del carrer, la nova burgesia, els cercles d'industrials i les màfies capitalistes, i era ell qui, per una sèrie d'interaccions entre aquestes xarxes de contactes, acabava centralit-

zant els missatges d'auxili de desenes de noies que no vivien gaire lluny de Guangzhou, dins un perímetre que anava fins als dos-cents quilòmetres.

Era la zona d'acció número cinc de Zhu Wenguang, anomenat Zuo Luo, o Zorro, com el cèlebre heroi emmascarat. Tenia diverses zones d'acció al sud del país, però a la regió de Guangzhou en Bec d'ànec era el seu únic informador. La seva zona d'acció número dos era a la província de Shanxi, al voltant de Taiyuan. La número u, al districte de Zhongjiang, a la província de Sichuan, d'on era ell mateix. El número tres, a la província de Hebei. En total en tenia catorze. Tenia contactes arreu, informadors que li descobrien els llocs on estaven segrestades les noies d'aquells llogarrets pobres venudes a pagesos o a homes de la ciutat igualment pobres. La majoria es quedaven embarassades al cap d'uns quants mesos i llavors es trobaven lligades per partida doble ja que no es decidien a abandonar les criatures. Malgrat tot, algunes, cansades de les pallisses i dels maltractes infligits per uns marits barroers i ignorants que consideraven que havien comprat una mercaderia i que per tant els pertanyia de ple dret, aconseguien alertar les seves famílies, que d'altra banda la majoria de vegades no deien ni piu per por de fer-se malveure, ja que ells mateixos les havien venudes. Fins podia ser que la família avisés el marit, que llavors esdevenia encara més violent amb la seva dona. De tant en tant, però, una carta, una foto o una trucada demanant auxili arribava a les mans d'algun informador o directament a les de Zhu Wenguang, que s'avenia a alliberar-les i arrencar-les del seu destí miserable. Alguna vegada ho aconseguia per la via oficial, si arribava a fer intervenir una policia que en general era molt reticent; de vegades ho havia de fer amb astúcia, però ben sovint era per força, i gairebé sempre combinant totes tres coses. En aquell cas s'imposaven l'astúcia i, si calia, la força: el marit

tenia massa bona relació amb la policia, no es podia comptar amb ells.

La noia, havia repetit Zuo Luo sense moure ni una pestanya, ¿estarà sola a casa?

Va expulsar el fum del seu cigarret. La seva cara massissa, impassible, respirava calma i serenitat. Era ample de galtes, tenia els ulls petits, somreia rarament. Un roc.

Sí, assentí en Bec d'ànec. Caldrà anar amb compte, ¿eh? Els veïns hi estan conxorxats, com la policia. I el marit és dur de pelar. Sigues prudent.

¿Hibiscus, no?

Això mateix. Venuda per 3.700 iuans el 1993, als divuit anys, a un pagès de Shanxi. Revenuda a un altre, el marit actual, que poc després va venir a viure a ciutat. Té una filla de dotze anys. Maltractada regularment a cops de canonada als ronyons i a ganivetades a les cames. Ha intentat suïcidar-se dues vegades. Té diverses cicatrius de cops de tornavís, una de recent sota l'ull esquerre. En tot cas és el que diu a la darrera carta, la que ha fet decidir els pares a avisar-me. En fi, a avisar-te a través meu. Ho tens tot aquí dins, amb la foto.

En Zhu Wenguang va extreure d'un sobre marró el retrat d'un home qualsevol de quaranta anys, la mà a l'espatlla d'una noia inclinada lleugerament cap a ell, de cara rodona i juvenil, més aviat bonica.

Demà-passat a les deu del vespre el marit anirà amb uns amics a un karaoke al costat de casa seva. Ella s'inventarà una migranya o alguna cosa així per quedar-se sola a casa. La seva filla és a cals sogres durant tota la setmana.

En Zhu Wenguang va mirar-se la foto durant trenta segons i va dir:

¿Per què no surt tota sola de casa seva mentre el marit no hi és i ve a trobar-me en algun lloc?

Massa arriscat, havia considerat en Bec d'ànec. Ja t'he dit que els veïns fan conxorxa amb el marit i estan al cas de

les cartes que ella ha enviat. La vigilen. Ja ho saps, no sabria on anar, no podria fer ni deu metres.

En Zuo Luo va fer una mena de gruny i va examinar de nou la foto. Al seu davant, en Bec d'ànec intentava dissimular la causa del seu malnom mossegant-se els llavis. Les ampolles estaven buides.

¡Irina! va cridar en Bec d'ànec.

Però la cambrera ja era allà davant, una jove russa de formes trasbalsadores i cabells rossos, gairebé blancs, que brillaven estranyament dins la penombra. En Bec d'ànec va alçar l'índex i el dit del mig de la mà esquerra i la noia va tornar silenciosament cap a la barra.

¿I la nena?

La Hibiscus ha decidit marxar sola, va explicar en Bec d'ànec. Espera poder recuperar-la més tard, legalment. Així que un metge constati totes les marques de cops al cos i a la cara, per exemple.

La cambrera els dugué dues cerveses més que es begueren en silenci.

El gat continuava remenant per la muntanya de bosses d'escombraries, d'on pujava ara una pudor en què predominaven el peix passat i la col florida. En Zhu Wenguang va empènyer delicadament la porta rovellada. De sobte li va semblar notar just per sobre seu, però molt furtiva, una silueta negra retallada contra el fons negre de la finestra. Va dubtar un moment. Podia ser que un dels veïns còmplices l'estigués observant. Va esperar immòbil durant uns segons, enganxat a la porta rovellada, però no es movia res. A la dreta hi havia el gat enfilat a les escombraries, més enllà el karaoke que destil·lava la seva música esmoreïda i la seva llum blavosa; a l'esquerra res, només un fanal que no funcionava i, molt més lluny, l'avinguda i els roncs dels camions, i pertot arreu aquella calor densa i humida, i per sobre d'ell, potser aquella silueta que l'observava.

Es va esperar un parell de minuts més. Tot era silenci, si es deixava estar la fressa del gat a la dreta, el soroll llunyà dels vehicles a l'avinguda del Poble i els ritmes esmorteïts que sortien del karaoke Nyyrikki.

El gat va fer caure una llauna que va rodolar per la pila de bosses i va aterrar a la vorera. El soroll metàl·lic l'esferí, féu un bot de costat, guilà com un obús i s'esfumà dins la fosca.

En Zhu Wenguang va comptar fins a deu i va alçar el cap lentament, amb moviments minúsculs. Molt lluny, a l'esquerra, hi havia un concert de clàxons. A la dreta, el volum del karaoke semblava més alt i reconegué la cançó: una lletania sentimental i popular dels anys noranta escorxada per un noi amb veu de cabra. Finalment va poder veure prou bé el que tenia a sobre per adonar-se que la silueta que es dibuixava contra el fons negre de la finestra era una peça de roba estesa en una corda. Va donar una empenta més decidida a la porta rovellada, que deixà un pas més ample sense fer soroll. Abans d'entrar va fer un cop d'ull rutinari a la dreta i se li va tallar la respiració. Davant del karaoke, retallades contra el fons blau i negre, s'alçaven les siluetes de dos homes que fumaven i miraven en la seva direcció.

En Zhu Wenguang estava dret dins del túnel de foscor que s'acabava d'obrir. Es va arrecerar sigil·losament contra la porta entreoberta. Aquesta vegada també va decidir no moure's. Més enllà, a la seva dreta, a l'altre costat de l'amuntegament de bosses d'escombraries, davant de la façana del karaoke Nyyrikki que emetia els seus ritmes en sordina esquitxats de llums metàl·liques blavoses, els dos individus intercanviaven a la vorera unes paraules que no arribava a distingir. Tant podien parlar de l'home que s'estava dret i immòbil a uns quants metres d'allà, arrambat contra la porta rovellada d'un edifici atrotinat, com de les darreres dades

sobre delinqüència immobiliària, de les noies amb qui havien vingut aquell vespre i que esperaven endur-se als seus llits respectius, del tren de vida aristocràtic dels dirigents del Partit, de l'actriu Lu Lu que trobaven atractiva, de la contaminació dels rius, del darrer concert de Faye Wong que també trobaven atractiva, de l'embassament de les Tres Gorges que havia significat un daltabaix per a tants destins però que havia de fer guanyar tantes divises, de l'arrogància dels nous mafiosos o dels darrers resultats de futbol, de beisbol o fins i tot, per què no, de ping pong. Per prudència, va triar la primera possibilitat i es va quedar completament quiet. Esperava fondre's amb el metall rovellat de la porta, esdevenir menys visible que un gat negre furgant entre les bosses d'escombraries en plena nit, que un basal gris en una vorera asfaltada, que una guineu roja en un sotabosc de tardor, que un clau rovellat en una porta rovellada en un carreró mal il·luminat a negra nit.

Les riallades dels dos homes li feren descartar algunes de les suposicions que acabava de fer. Així i tot, no es bellugà. Va sentir per damunt seu, tirant cap a la dreta, el soroll d'una finestra que s'obria. Va alçar els ulls tant com va poder sense bellugar el cap i va veure una llum. Algú, semblava una dona, s'abocà a la finestra i demanà amb veu aspra als dos homes que fessin menys soroll, i de pas que se n'anessin a fornir amb les seves mares respectives. Després la finestra es tancà estrepitosament i els dos homes van aixafar sense fressa les seves burilles a la vorera. Van obrir la porta del karaoke, la música va créixer una mica i va esdevenir identificable; quan la porta es tancà de nou, va tornar el poti-poti apegalós i sord que sens dubte bressava millor la veïna malcarada que no pas les riallades obscenes encara perceptibles en el silenci del carrer.

En Zhu Wenguang va esperar un instant. El silenci i l'obscuritat havien tornat, si es deixava estar, a la dreta, el

soroll permanent del karaoke amb la seva llum blava que s'escampava per la vorera davant les bosses d'escombraries pudents de peix podrit i de col rebordonida, i a l'esquerra, res, un fanal que no funcionava i, més enllà, el tènue soroll dels vehicles que transitaven incansablement per l'avinguda del Poble.

Entrà.

L'ull de l'escala podia a salitre i pixum de gat. La calor era insuportable. Segon pis, li havia dit en Bec d'ànec. Es guardà prou d'accionar l'interruptor, que de totes maneres no funcionava, i va començar a pujar els graons gairebé del tot a les fosques. Segon pis, porta esquerra, havia precisat en Bec d'ànec. Respirava per la boca, de tant que ofegava la pudor. Al capdamunt de l'escala, una tarja abatible gris i bruta filtrava la pàl·lida llum de la lluna, que amb prou feines arribava fins a ell a baix de tot, però vaja, era millor que no res, i va aconseguir acostumar-se a poc a poc a la foscor.

Pujava molt lentament.

Molt i molt lentament.

L'escala de fusta grinyolava de tant en tant, però no n'hi havia per posar els pèls de punta. Ni tan sols els d'un gat que furga entre les escombraries. Ni tan sols d'un dels dos gats dels quals va entrellucar la silueta al replà del primer pis, vagament il·luminat per la lluna que regalimava de la tarja de dalt de tot. El més petit el va mirar fixament als ulls, mentre que l'altre, gris, va tenir por i es va posar a miolar i va voler fugir. En Zhu Wenguang s'aturà en sec. No cridar l'atenció dels veïns. Com que les possibilitats de fugida no eren precisament abundants, tret de baixar i topar-se amb Zhu Wenguang, el gat gris s'esmunyí ràpidament cap al pis de dalt. Després d'assegurar-se que l'altre el seguia amb la mirada sense bellugar-se, Zuo Luo va continuar el seu camí.

El segon pis s'acostava. El gat gris havia desaparegut. Sens dubte havia continuat fins al tercer. O fins al quart. O fins a la teulada, després de passar d'una manera o d'una altra, per exemple fent un salt prodigiós, per la tarja bruta i entreoberta a la llum de la lluna. Potser ja recorria la teulada sense pensar en res, només en l'espai immens i càlid de la nit que s'obria al seu davant.

Els passos de Zhu Wenguang eren silenciosos. El cos de Zhu Wenguang estava tens, preparat per respondre. Els ulls de Zhu Wenguang estaven a l'aguait de qualsevol remolí d'aire o de qualsevol moviment imprevist. Les orelles de Zhu Wenguang estaven alerta, però només sentia el soroll llunyà dels camions a l'avinguda del Poble, les notes baixes i esmorteïdes que arribaven del karaoke Nyyrikki i una tele en algun lloc, probablement al tercer pis. Una òpera, es digué. Probablement una òpera de Pequín. Potser *El pavelló de les peònies*, pensà en Zhu Wenguang, que, tot sigui dit, s'inclinava més aviat per l'òpera de Guangzhou, i li va semblar reconèixer-ne un fragment cantat:

¡Quin desconcert!

Heus-me ací plena de solitud i desemparada...

S'hi barrejava la típica veu nasal dels documentals d'animals, com si sortís del mateix pis:

Les guineus no solen excavar els seus caus sinó que ocupen els dels teixons i poden utilitzar-los durant més de cent anys. En general el cau té diverses sortides. La seva organització presenta un esquema que comprèn...

Però en Zhu Wenguang ja no escoltava; es concentrava en la seva progressió.

Quan va arribar al replà del segon es quedà quiet un

instant davant la porta de l'esquerra. Hi enganxà l'orella amb precaució però no sentí cap fressa. Tampoc no es filtrava cap fil de llum per sota la porta. Les teles del tercer continuaven escampant les seves veus nasals:

El reclam sexual de la guineu és un crit queixós, bastant variable, que a vegades pot assemblar-se al del paó...

o llunyanes i agudes, ara una mica més identificables:

Dins un devessall de pètals rojos i fulles verdes,
dos cors s'immergeixen en l'amor.
La seva unió havia estat gravada en pedra en una vida
anterior
i ressorgeix ara en un altre temps.

Era, efectivament, *El pavelló de les peònies*. En Zhu Wenguang aguantà la respiració i empenyé suaument la porta amb el palmell de la mà. Era tancada.

Normal, pensà.

Va gratar-hi quatre vegades amb el cap dels dits tot dient-se que si la jove Hibiscus l'estava esperant, ja devia estar preparada per sortir, potser fins i tot impacient, a l'altre costat de la porta, amb una bossa a la mà. Seria el mínim, en tot cas. Però res. Cap reacció.

Era una porta metàl·lica no gaire gruixuda, que podia obrir-se des de fora. Va moure lentament la maneta i, mil·límetre a mil·límetre, empenyé. La tele del tercer encadenava els recitatius. L'altra tele del tercer havia callat. Ara la porta era prou oberta per deixar passar la meitat del seu cos. Tot era fosc, la poca llum del carrer amb prou feines il·luminava l'interior de l'habitació. El seu camp de visió, entre el brancal i la porta oberta, només comprenia una taula amb papers escampats, un pot de Nescafé, un cendrer i una

revista. La música del karaoke havia crescut lleugerament. En Zhu Wenguang entaforà el cos sencer en aquella obertura i empenyé una mica més; la porta grinyolà.

Quan tingué tot el cos dins l'habitació enregistrà tres coses simultàniament: la segona tele del tercer havia callat, se sentia soroll de veus a baix al carrer i a l'esquerra hi havia un llit on s'arraulia una silueta femenina i fràgil, immòbil.

Una mòmia, pensà a primer cop d'ull. O un fetus dins el ventre de la mare.

Era una noia molt jove, que alçà el cap per mirar-lo. Tenia els ulls plens de llàgrimes. Com que Zhu Wenguang ja s'havia acostumat a la penombra, va poder copsar una nafra sota l'ull esquerre. Sens dubte, el cop de tornavís de què li havia parlat en Bec d'ànec.

Però tenia feines més urgents que fer suposicions. S'arrecerà contra la paret, darrere la porta. Les veus del carrer s'havien desplaçat a l'escala i un soroll de passos anava pujant cap a ell. Acaronà amb la punta dels dits la pistola que duia a la butxaca i que esperava no haver d'utilitzar.